

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3To/4/2017
Identifikačné číslo spisu: 9515100177
Dátum vydania rozhodnutia: 06.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:9515100177.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a členov senátu JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Martina Bargela v trestnej veci obžalovaného Ing. T. J. a spol., pre obzvlášť závažný zločin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20, § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, vedenej na Špecializovanom trestnom súde, pracovisko Banská Bystrica pod sp. zn. BB-4T/34/2015, na verejnom zasadnutí konanom 6. marca 2019 v Bratislave, o odvolaní prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, obžalovaného R. H., poškodeného Slovenskej sporiteľne a. s. Bratislava, ktoré podali proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 13. februára 2017, sp. zn. BB- 4T/34/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku, odvolanie prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a poškodenej strany - Slovenská sporiteľňa a. s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava s a z a m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-4T/26/2016, bol obžalovaný Ing. R. V. v bode 3/ rozsudku uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

3/ obž. Ing. R. V., ako štatutárny zástupca S. L., s. r. o., W. X, F., IČO: XX XXX OXX a S. Z., s. r. o., W. XX, F., IČO: XX XXX XXX, klientov S. L. a. s. na základe faktoringových rámcových zmlúv č. XXXXXX zo dňa 16.02.2006, č. XXXXXX.. zo dňa 13.03.2006, č. XXXXXX.XXX zo dňa 02.05.2006 a č. XXXXXX.XXX zo dňa 30.06.2006, uzavretých medzi S. L. a. s. a S. SK, s. r. o., W. XX, F., IČO: XX XXX XXX a S. Z., s. r. o., W. XX, F., IČO: XX XXX XXX, v období od marca 2006 v N. Y. a na iných nezistených miestach SR vystavoval ako dodávateľ (klient) za S. L., s. r. o. a S. Z. s. r. o. faktúry, pre odberateľov:

- L. L., s. r. o., A. XX, F., IČO: XX XXX XX,

- T. Y., a. s., J. C. XX, U., IČO: XX XXX XXX, Y., spol. s r.o., R. XXX, H. N., IČO: XX XXX XXX,

ktorí vystupovali ako odberatelia - zákazníci, ktoré boli fiktívne a nikdy nedošlo k dodaniu tovaru a tieto

boli následne aj obž. Ing. R. V. dobropisované, čím nevznikali žiadne reálne pohľadávky, z ktorých po postúpení pohľadávky mal inkasovať S. L. a .s., ktorý za postúpené pohľadávky, v skutočnosti neexistujúce, vyplácal cca 80 % objemu postúpených pohľadávok ako zálohovú platbu v prospech spoločností S. L., s. r. o. a S. Z., s. r. o., W. XX, F., a týmto konaním bola spôsobená S. a. s., škoda vo výške 85.695.200,67 Sk, čo predstavuje 2.844.559,53 eur, z toho za spoločnosť S., s. r. o. vo výške 59.734.592,79 Sk, čo predstavuje 1.982.825,22 eur, a za spoločnosť S. Z., s. r. o. vo výške 25.960.607,93 Sk, čo predstavuje 861.734,31 eur.

Za to bol obžalovanému Ing. R. V. podľa § 221 ods. 4 Trestného zákona za použitia § 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona súd výkon trestu podmienene odložil a zároveň obžalovanému Ing. R. V. uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona súd ustanovil skúšobnú dobu na 5 (päť) rokov. Zároveň súd podľa § 51 ods. 4 písm. g) Trestného zákona uložil obžalovanému Ing. R. V. povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom, alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Podľa § 51 ods. 5 Trestného zákona uložil obžalovanému Ing. R. V. povinnosť strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom.

Podľa § 288 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku bola poškodená strana Slovenská sporiteľňa a. s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, odkázaná s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Na verejnom zasadnutí 6. marca 2019 bolo konanie vo vzťahu k obžalovanému R. H. vylúčené zo spoločného konania.

Špecializovaný trestný súd označeným rozsudkom zároveň, postupom podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku, oslobodil spod obžaloby obžalovaných Ing. T. J., R. L. a Y. Y., pretože nebolo dokázané, že skutky pod bodmi obžaloby 1/, 3/ a 4/ prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. zn. VII/2 Gv 4/14/1000-70 z 19. augusta 2015 spáchali obžalovaní Ing. T. J., R. L. a Y. Y..

Špecializovaný trestný súd označeným rozsudkom tiež postupom podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, oslobodil spod obžaloby obžalovaných R. H. (vylúčený zo spoločného konania), Ing. T. J., R. L. a Y. Y., pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok pod bodom 2/ obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. zn. VII/2 Gv 4/14/1000-70 z 19. augusta 2015, pre ktorý sú obžalovaní R. H. (vylúčený zo spoločného konania) Ing. T. J., R. L. a Y. Y. stíhaní.

Proti tomuto rozsudku podali riadne a včas odvolania prokurátorka Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len prokurátorka) (č. l. 15512, 15596-15602) a poškodená strana Slovenská sporiteľňa a. s., v zastúpení JUDr. Irenou Sopkovou (15603-15609).

Prokurátorka podala odvolanie v neprospech všetkých obžalovaných čo do výroku o vine, avšak 14. marca 2017 zobrala späť odvolanie týkajúce sa obžalovaných R. L. a Y. Y. (č. l. 15515). Rozsudok súdu I. stupňa tak vo vzťahu k týmto dvom obžalovaným už nadobudol právoplatnosť a ako je vyššie uvedené, konanie vo vzťahu k obžalovanému R. H. bolo vylúčené zo spoločného konania.

Dňa 11. apríla 2017 bolo na Špecializovaný trestný súd doručené odôvodnené odvolanie prokurátorky voči obžalovanému V., J. a Y., ktoré odôvodnila nasledovne: „Prokurátor ÚŠP podal dňa 10. augusta 2015 obžalobu na obv. Ing. T. J., Ing. R. V., R. H., R. L., Y. Y. pre obzvlášť závažný zločin podvodu

spolupáchateľstvom podľa § 20, § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona a na obžalovaného Y. Y. pre pomoc k obzvlášť závažnému zločinu podvodu podľa § 21, § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, ako je uvedené v obžalobe, pričom obžalovaný Ing. T. J. bol žalovaný v skutkoch 1/, 2/, 3/, 4/, obžaloby ako externý obchodník S. L. L. a. s., obžalovaný R. H. v bodoch 1/, 2/, 3/ obžaloby ako konateľ firmy L.-H. s. r. o. klienta S. L. L. a. s., obžalovaný Y. Y. v bode 2/ ako konateľ firmy M. s. r. o. klienta S. L. L. a. s., obžalovaný Ing. R. V. v bode 4/ ako konateľ firmy S. s. r. o. a S. Z. s. r. o. klientov S. L. L. a. s."

Súd na vykonanom hlavnom pojednávaní dňa 10.5.2016 prijal podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku vyhlásenie obžalovaného Ing. R. V., ktorým sa obžalovaný Ing. R. V. priznal k spáchaniu skutku, ktorý bol kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin podvodu spolupáchateľstvom (s obžalovaným Ing. T. J.) podľa § 20, § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Špecializovaný trestný súd následne rozsudkom pod sp. zn. 4T/34/2015 zo dňa 13. februára 2017 uznal obžalovaného R. H. v bodoch 1/, 2/ rozsudku a obžalovaného Ing. R. V. v bode 3/ obžaloby vinným z obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, za čo im uložil tresty; obžalovanému R. H. podľa § 221 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 42 ods. 1 Trestného zákona, s použitím čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd súhrnný trest odňatia slobody na 7 rokov. Obžalovanému Ing. R. V. podľa § 221 ods. 4 Trestného zákona s použitím čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd trest odňatia slobody 3 roky, výkon ktorého súd podmienene odložil pri súčasnom uložení ochranného dohľadu na skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov. Obžalovaných R. L., Y. Y., Y. Y. a Ing. T. J. oslobodil spod obžaloby tak, že obžalovaných R. L. a Y. Y. v bode 1/, a obžalovaného Ing. T. J. v bodoch 1/, 3/, 4/, obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchali obžalovaní a v bode 2/ boli obžalovaní R. H., R. L., Y. Y. a Ing. T. J. oslobodení podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní. Práve oslobodenie obžalovaného J., pri súčasnom oslobodení obžalovaných L. a Y. následne spôsobilo pre súd nemožnosť uznať obžalovaných R. H. a obžalovaného R. V. vinnými z trestných činov spáchaných v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, ako bola na nich podaná obžaloba. Obžalovaný Ing. R. V. po prijatí vyhlásenia o vine, bol v skutku obžaloby obžalovaný za skutok kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin podvodu spolupáchateľstvom spolu s Ing. T. J.. Naproti tomu bol rozsudkom uznaný vinným bez prihladnutia na jeho vyhlásenie, že je vinný ako spolupáchateľ. Tým, že obžalovaný Ing. T. J. v dôsledku nedôvodného oslobodenia zo všetkých skutkov obžaloby, nemohol byť obžalovaný Ing. R. V. uznaný vinným zo samostatného skutku, pretože takto vinu nevyhlásil. Obžalovaný V. sa priznal, že skutku sa dopustil po dohode s obžalovaným J.. Výpoveď obžalovaného V. z prípravného konania súd prečítal na hlavnom pojednávaní dňa 08. júna 2016, v ktorej vysvetlil, ako sa stal klientom S. L. L. a. s. v roku 2005 po vyhlásení konkurzu na spoločnosť K. a. s., zostal veriteľom S. L. a. s. (ďalej len S.) a za svoje záväzky ručil zmenkou na celý svoj majetok. Kontaktoval sa preto so zástupcami S. v záujme riešiť tento záväzok. Obžalovaný J. mu navrhol, že je možné tento záväzok riešiť aj v rámci ďalšej spolupráce s S.. V roku 2006 založil spoločnosť S. Z. s. r. o., S. s. r. o., X. s. r. o. a M. s. r. o. Na základe rámcovej zmluvy o poskytovaní factoringového financovania (ako s klientmi) potom týmito spoločnosťami vystavované odberateľské faktúry postupoval na S. na preplácanie záloh, pričom plnú sumu týchto postúpených faktúr mali uhrádzať zákazníci, odberatelia na účet S.. Na základe komunikácie s obžalovaným Ing. T. J. mu bolo naznačené, že v rámci takéhoto fungovania bude potrebné uhrádzať sumy v hotovosti aj jemu osobne, aby mohol vykonávať obchodné aktivity cez S.. Obžalovaný J. to vysvetlil tak, že peniaze sú určené jemu a ďalším ľuďom na factoringu, aby to fungovalo. Obžalovaný V. túto požiadavku akceptoval, aj keď boli platby mimo factoringového obchodu. Neskôr začal obžalovanému J. osobne odovzdávať väčšie sumy peňazí, pretože tento ich vyplácanie požadoval a podmieňoval nimi obchodovanie prostredníctvom factoringu. Neskôr boli sumy, ktoré obžalovaný J. požadoval spresnené a odvíjali sa od objemu vykonaného factoringového obchodu. Jednalo sa rámcovo o niekoľko miliónov korún a keď sa obžalovaný V. snažil sumy znižovať, J. mu naznačil, že ak to nebude robiť, tak factoringový obchod skončí, čo by malo likvidačný charakter pre V. a jeho firmy. Keby factor odstúpil od pohľadávok, všetky vyplatené zálohy by potom boli požadované od neho ako klienta od S.. Obžalovaný J. mu v rámci stretnutí navrhol ako odberateľov tri firmy: L. L. s. r. o., IČO: XX XXX XXX, T. Y. a. s., J. C. XX, U., IČO: XX XXX XXX a Y. spol. s r. o. Fiktívnym predajom dreva na faktúry aj týmto odberateľom dodaným

obžalovaným Ing. T. J., by sa zvýšil fakturačný limit firiem obžalovaného Ing. R. V. a bolo by stále aj na požadované „odmeny“ pre Ing. T. J.. Obžalovaný V. s tým súhlasil, celú komunikáciu s týmito firmami zabezpečoval J., ktorý to navrhol tak, že na tieto firmy bude dodané drevo a zo záloh poskytnutých S. bude priestor vyplácať sumy, ktoré J. iadal. Na základe toho obžalovaný V. vystavil ako dodávateľ faktúry a dodacie listy pre odberateľov T. Y. a. s., L. L. s. r. o. a Y. spol. s r. o., tieto odovzdal J., ktorý mal zabezpečiť ich doručenie zákazníkovi, ako aj ich potvrdenie. Tak sa aj stalo a S. mu preplatil tieto faktúry. Pretože obchod fyzicky neprebehol, následne faktúry dobropisoval. V doručení dobropisov nebol úspešný na adresu firiem poštou, preto ich doručil prostredníctvom obžalovaného Ing. T. J.. V. si bol stále vedomý, že uvedené sumy vyplatených záloh musí do factoringu uhradiť aj s úrokmi, a preto bol do „spolupráce“ s obžalovaným J. nútený, lebo keby bola spolupráca prerušená, musel by sumy vyplatených záloh uhradiť. Preto vystavil faktúry pre uvedené spoločnosti aj opakovane a hľadal pritom možnosť, ako splácať svoje dlhy. V priebehu roku 2006 obžalovaný Ing. R. V. vyberal dohodnuté sumy pre Ing. T. J. z účtov svojich spoločností a odovzdával mu ich na osobných stretnutiach. Keďže sa bál chodiť s takými sumami sám, dohodol sa s J., že tieto platby bude poukazovať na účet spoločnosti M. s. r. o., kde v priebehu roku 2007 poslal 27.800.000,-Sk a posielal ich až do augusta 2007. Zálohy, ktoré boli vyplatené z fiktívnych obchodov celé, aj keď nie priamo, odovzdal obžalovanému Ing. T. J., ktorý taktiež stanovil sumy, ktoré majú byť na faktúrach uvedené. Aj napriek tomu, že drevo nikdy nedodal, len ho vyfaktoval, po dohode s J. vedel, že za tieto faktúry mu bude z S. vyplatená záloha vo výške 80% postúpených faktúr. Konateľom spoločnosti M. s. r. o. je E. M., s ktorým ho zoznámil obžalovaný Ing. T. J.. M. robil spojku medzi obžalovaným V. a J. a cez účet jeho spoločnosti boli odovzdávané peniaze pre obžalovaného J., aby fungovalo factoringové financovanie.

Pre obžalobu je nevysvetliteľné, ak súd po takejto výpovedi obžalovaného V. oslobodí obžalovaného Ing. T. J. spod obžaloby, najmä ak v tom istom konaní prijme vyhlásenie ku skutku uvedenom v obžalobe právne kvalifikovanému obžalobou ako obzvlášť závažný zločin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20, § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Skutočnosť, že obžalovaný V. platil obžalovanému J. za to, aby mal preplácané faktúry cez S., bola na hlavnom pojednávaní plne preukázaná a podporená aj novými dôkazmi vyplývajúcimi z výpovedí svedkov Y. Y., Y. Y., Ing. U.U., U., ako aj obžalovaného R. L.. V každom prípade obžalovaný V. potvrdil „nadprácu“ obžalovaného Ing. T. J., ktorá síce súvisela s jeho činnosťou obchodného zástupcu S. a. s., ale nebola v záujme S. a priam Slovenskú sporiteľňu poškodzovala. Takáto „nadpráca“ obžalovaného Ing. T. J. bola na jeho osobný prospech a na škodu S., na čo poukazujú aj ďalšie výpovede, mimo iných aj výpoveď obžalovaného R. H., ktorý ju síce vo svojej výpovedi poprel, avšak mal s obžalovaným J. uzatvorenú mandátnu zmluvu ako zástupca spoločnosti L. s. r. o. o tom, že obžalovaný H. bude pre obžalovaného J. vyberať klientov vhodných na využívanie factoringu, čo sa aj stalo. Svedok Y. Y. na hlavnom pojednávaní dňa 21.10.2016 vypovedal: „Viem to, že prvý úplatok vo výške 110.000 Sk, to som si zapamätal preto, že je to taká neobvyklá suma, a túto sumu som požičal H. a tento mal byť pre J., aby S. nerobil problémy. Ja som išiel s H. za J. do Bratislavy, tam sme spolu debatovali, hovorilo sa tam o tom, aby S. vyšiel v ústrety a neboli problémy, viem ešte, že J. dostal tašku s klobásami a mäsom. Keď J. povedal, že všetko bude v poriadku, ja som už s nimi potom nebol, odišiel som stranou a oni sa spolu rozprávali, viem, že H. mal tú tašku s peniazmi. Čo sa týka tej tašky s peniazmi, tak H. ju položil pred J., že je to prezent a tá taška tam bola, som videl, že J. položil tašku do kufra VW Tuareg, to auto si pamätám preto, že ďalšia služba bola taká, že J. sa chcel toho auta zbaviť a H. ho kúpil. Ďalšou službou, aby factoring fungoval, bolo zobrať priestorov do prenájmu na Manderláku v Bratislave. Neviem sa vyjadriť, či to bolo na Manderláku, viem, že sme sa bavili o nájme asi 500.000 Sk mesačne, čo bolo absurdné“.

Svedok Y. Y. bol rovnako klientom S., hoci so svojou firmou H. s. r. o. obchodoval s oceľou, keď hľadal možnosť prefinancovania dlhej doby splatnosti faktúr. Y. Y. mu poradil S. a zoznámil ho s obžalovaným R. H.. Svedok Y. Y. na hlavnom pojednávaní vypovedal: „Viem, že sa H. kontaktoval s J. a ja som H. požadované doklady odovzdal a ten ich mal odovzdať predpokladám J.. Pretože neboli potom zmluvy podpísané, vznikla z toho nervozita, ja som kontaktoval H., stretli sme sa potom v Bratislave, bol som tam ja, H. a J., bolo mi povedané, že všetko je možné, ale že by bolo vhodné nejakým spôsobom pomôcť H., aby sa to celé urýchlilo s tým, že by som bol jeho faktoringovým

partnerom pri obchode s mäsom. Ja som argumentoval tým, že firma H. nikdy s mäsom neobchodovala, na čo H. reagoval tak, že on mi dá svojich odberateľov mäsa, za ktorých sa on de facto zaručí a že oni mi budú riadne splácať. Tam išlo o faktoring L. a H., ja som bol ako odberateľ. Potom prišla iná alternatíva s tým, že priberieme ako faktoringového partnera firmu M., čo sa aj stalo. Obchod s firmou M. prebiehal podobne ako s firmou L.. Dohody o skončení obchodného vzťahu s L., tak toto som oznámil J., dohodli sme si schôdzku pri Poluse, alebo priamo v Poluse, myslím si, že to ukončenie on mal aj papierovo, myslím si, že kópiu som mu dal aj ja, ja som si stále myslel, že Ing. J. je zamestnanec S. a až niekedy v roku 2008 som zistil, že pre nich robí na nejakú zmluvu. Usudzoval som tak preto, že keď vznikol nejaký problém, ja som netelefonoval na S., ale vždy priamo J.. Keď som Ing. J. oznámil skončenie spolupráce, on chcel, aby tento obchod pokračoval. Došlo k stretnutiu s Ing. J., kde sa prejednávala otázka Y. Ing. J. doniesol výpis postúpených pohľadávok financovaných S. týkajúcich sa ocele, a presne si pamätám, že hovoril, že pokračovať sa môže až vtedy, keď dostane 3% z tej sumy, ktorá bola okolo 70 miliónov korún, ktorá bola prefinancovaná cez S.. Tiež uviedol, že je to dohodnuté s H., ktorý s tým súhlasil, že to tak bolo od začiatku dohodnuté, ale o tom som ja nikdy nepočul. Tam bol prítomný aj môj spoločník pán U.. Toto sme odmietli, došlo tam k hádke, ja som potom povedal, že to takto nejde a že to pôjdem povedať na predstavenstvo S., na čo ma J. vysmial s tým, že čo si myslím, že kto ho asi za mnou poslal a povedal, že W.. Ešte potom, čo boli spomínané tie 3%, bolo s pánom J. jedno stretnutie, chcel som riešiť, čo ďalej, pretože H. sa mi zatajoval, nekomunikoval so mnou a žiadal som J., aby mi pomohol vyriešiť vec s H., on povedal, že áno, ale potom sa ma spýtal, že kedy S. H. zaplatí pohľadávky za dodané mäso za 7. a 8. mesiac, čo už bolo vlastne po tom, čo sme s H. ukončili obchodný vzťah. Potom sme zistili, že na našu firmu bol zvýšený faktoringový limit v prospech L. a tie faktúry, ktoré tam boli, to bola úplná halucinácia, to boli sfalšované podpisy a v podstate všetky dokumenty, vystavilo ich L. na firmu H., ale s týmto H. nič nemal, nikdy to neodsúhlasil". Z tejto výpovede svedka Y. Y. vyplýva blízky vzťah medzi H. a J., ale aj to, že obžalovaný J. si žiadal 3% z prefinancovanej sumy cez S., aby obchody mohli pokračovať. Skutočnosť, že obžalovaný Ing. T. J. porušoval aj svoje povinnosti voči S., bola na hlavnom pojednávaní preukázaná svedkami Ing. Y. H., Ing. U.U., ako aj znaleckým posudkom Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline. Z týchto vyplynulo, že obžalovaný Ing. T. J. bol zodpovedný za navrhnutú výšku factoringových limitov. Taktiež z výpovede svedkyne U. vyplynulo, že Ing. T. J. mal nadštandardné postavenie ako sprostredkovateľ, mal vlastnú kanceláriu, prístup do systému HOC. Súd uveril tvrdeniu obžalovaného Ing. T. J., že jeho činnosť bola čiste v sprostredkovaní, nájdení klienta so záujmom o factoringové financovanie a v zabezpečení už schválenej factoringovej zmluvy, kedy údajne jeho práca s klientom skončila. Súd vôbec nevzal do úvahy, že činnosť obžalovaného Ing. T. J., ktorá bola trestná, nekončila podpísaním zmluvy, čo aj bolo preukázané výpoveďami svedkov. Pohľadávky S. voči L. neboli zo strany L. finančne uhrádzané, to znamená, že nebola vrátená záloha, ale postúpené pohľadávky sa vysporadúvali zápočtom z nových postúpených pohľadávok a vyplácal sa iba rozdiel, pokiaľ bolo nové postúpenie pohľadávok vo vyššej hodnote ako samotné zálohy. Objem odstúpených pohľadávok od spoločnosti L. stále narastal pridávaním nových odberateľov a zároveň navyšovaním factoringových limitov u existujúcich odberateľov. Obchodným zástupcom pre spoločnosť L. bol pán Ing. T. J., v ktorého kompetencii bolo navrhovanie nových odberateľov pre spoločnosť L. a tiež navyšovanie limitov. Taktiež výpoveď svedka E. M. svedčí o vyplácaní nezákonných odmien obžalovanému J. z dôvodu umožnenia factoringového financovania pre firmu L.. Z výpovede tohto svedka vyplynul aj fakt, že on ako konateľ firmy M. prenajímal spoločnosti L. priestory mäsiarstva za 497.000,-Sk hoci sám si ho od firmy V. s. r. o. prenajímal za 230.000,-Sk. Tento neúmerne vysoký prenájom bol dôvodom konfliktu medzi obžalovaným R. H. a obžalovaným R. L., ktorému H. povedal, že je to súčasť odmeny pre factoring v zastúpení Ing. J.. Potvrďuje to aj výpoveď vlastníka priestorov svedka V., ktorý vypovedal, že všetok prenájom s ním riešil J., len na zmluvu nechal napísať spoločnosť M. s. r. o. Svedkovia na hlavnom pojednávaní taktiež vypovedali o priateľskom vzťahu s generálnym riaditeľom S. Ing. I. W., v tom čase generálnym riaditeľom S., ktorý bol trestne stíhaný, avšak voči jeho osobe bolo trestné stíhanie zastavené podľa § 215 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Je pravdou, že o započítaní pohľadávok voči novo postúpeným faktúram rozhodoval poradný výbor, ale k nemu sa dostali informácie selektované obžalovaným J.. Pri takto opísanej činnosti je oslobodenie obžalovaného Ing. T. J. pre prokuratúru neakceptovateľné a nie je možné sa s ním stotožniť.

Obžaloba odvolaním napáda aj oslobodenie spod skutku v bode 2/ obžaloby obžalovaného Y. Y. s firmou klientom M. s. r. o., ktorá bola žalovaná, že na S. postúpila po dohode s R. H. faktúry na svojich odberateľov, z ktorých mnohí boli zhodní s odberateľmi firmy L. a z ktorých vyplatenie záloh dohodli s obžalovaným Ing. T. J.. Tento skutok tak, ako je popísaný v obžalobe bol rozsudkom celý vypustený a jeho páchatelia obžalovaní R. H., R. L., Y. Y. a Ing. T. J. oslobodení podľa § 285 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Obžalobe nie je jasné, čo sa podľa názoru súdu nestalo, či firma M. s. r. o. nevystavila faktúry pre odberateľov L. s. r. o., H. s. r. o., E. s. r. o., N. s. r. o., L., či z týchto faktúr došlo k dodaniu tovaru, alebo či pri ich vysporiadaní boli riadne uhradené zákazníkmi a teda či nevznikla škoda S. vo výške 806.627,78,-€? Firma M. s. r. o. bola na počiatku svojej existencie jedným z odberateľov mäsa od firmy L. s. r. o. a na obchodovanie prostredníctvom factoringu ju nahovoril práve obžalovaný H.. Neskôr sa stala dodávateľom aj preto, aby mohla vystavovať faktúry pre svojich odberateľov, ktorých ale všetkých prebrala od firmy L.. Firma M. s. r. o. nemala iných odberateľov mäsa než tých, ktorí už predtým obchodovali s firmou L., odoberali od nej mäso. Už len tento fakt by pri zachovaní princípu podnikania vo vlastnom mene za účelom dosiahnutia zisku, mal byť podozrivý, pretože v prípade snahy o dosiahnutie zisku by firma M. s. r. o. musela predávať aspoň s miernou obchodnou maržou pre zákazníkov, ktorí ale mohli odoberať mäso lacnejšie od dodávateľa L.. Je síce pravdou, že obžalovaný Y. Y. bol väčšinou svedkov opísaný ako slušný podnikateľ s aspoň základmi podnikateľských vedomostí, avšak títo sa vyjadrovali k jeho podnikaniu z oblasti predaja zla. Firma M. s. r. o. bola založená len za účelom obchodu s mäsom, aby sa tieto dve oblasti podnikania obžalovanému Y. Y. nemiešali. Svedok Y. Y. opísal, za akých okolností sa stal odberateľom od firmy M. s. r. o. práve kvôli tomu, že týmto spôsobom bolo podmienené prefinancovanie jeho obchodu s firmou S., že tento mu bude odsúhlasený S. až keď on pomôže firme M. s. r. o. a stane sa aj odberateľom mäsa. M. s. r. o. bude faktúry postupovať na S. a tieto budú uhrádzané nie samotným H.-om, ale jeho odberateľmi, ktorých platobnú disciplínu mal garantovať obžalovaný Y. Y.. Neskôr sa tieto obchody stali pre svedka Y. Y. neúnosné, pretože jemu narastali záväzky voči S., odberatelia neplatili a firmy L. aj M. na neho naďalej vystavovali zmluvy, ktoré následne boli postupované na S.. Svedok C. Y. bol konateľom firmy E. s. r. o. a vyjadril sa, že jeho dodávateľmi boli firmy L., H. a M. s. r. o., pričom svedok súhlasil s návrhom H., že budú obchodovať cez S., hoci nemal ani šajnu čo to znamená, naďalej platil dodávky mäsa pri jeho prebratí tak od L. a následne aj M., lebo to tak mal zaužívané pri obchodovaní s L.-H.. Y. mal kanceláriu v objekte L. v M. L.. Keď prišlo mäso od spoločnosti M. s. r. o., vždy ho zaplatil v hotovosti. Hoci boli faktúry reálne a obžalovaný Y. Y. ich mal vyplatené, aj napriek neexistencii pohľadávky postupoval pohľadávky na S.. Podobnú schému výplaty dodávok mäsa potvrdil aj svedok R. F., konateľ firmy N. s. r. o. Súd pri oslobodení obžalovaného Y. Y. precenil znalecký posudok znalkyne Ing. R. U., ktorý si dal vypracovať obžalovaný a ktorý len potvrdil, že firma M. s. r. o. mala vedené účtovníctvo administratívne správne, vystavené faktúry spĺňali požiadavky kladené na účtovný aj daňový základ, avšak nebolo možné zistiť, či spoločnosť M. drahšie nakupovala ako predávala. V účtovníctve nebol účtovaný záväzok voči S., pretože S. poskytla finančné prostriedky, ale odberatelia svoje záväzky neuhradili. Záväzky voči S. k 31.12.2007 vo výške 24.300.468,59 Sk predstavujú sumu pohľadávok, ktoré boli spoločnosťou M. s. r. o. postúpené factoringovej spoločnosti a tieto mali odberatelia povinnosť uhradiť. Tieto pohľadávky nie sú preto evidované v účtovníctve v spoločnosti M. s. r. o. Znalec Ing. Marián Hrubizna, PhD., ako spracovateľ znaleckého posudku č. 348/2013 Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, pri firme M. s. r. o. konštatoval rozdiely medzi nákupom a predajom mäsa. Takmer výlučným dodávateľom mäsa do spoločnosti M. s. r. o. bola firma L., táto však nemohla tieto dodávky v skutočnosti splniť, lebo ani sama toľko mäsa, ktoré dodala mimo iných aj do M. s. r. o. nemala a následne teda ani firma M. nemohla plniť vo vykázanom objeme svojim odberateľom. Takže firma M. s. r. o. neplnila, keď aj plnila v nejakom objeme, zaplatili jej v hotovosti, a napriek tomu, že tieto dodávky mala uhradené už odberateľom, postúpil ich obžalovaný Y. Y. S. a prijal od nej plnenie zo zálohových platieb, hoci vedel, že jej odberatelia (vo vzťahu k faktorovi zákazníci) už plniť nebudú, lebo už plnili. Obžalovaný Y. Y. postupoval na S. fiktívnu pohľadávku, lebo na jej „zreálnenie“ nemal ani mäso, a keď aj dodávku v menšom množstve potvrdenom odberateľom len do existencie dodávky (nie množstva a ceny) vykonal, mal ju už zaplatenú od odberateľa. Factoringové financovanie vylučuje úhradu pohľadávok v hotovosti pri obchodnom styku dodávateľ- odberateľ. Obžalovaného Y. Y. nemôže zbaviť trestnej zodpovednosti to, že za dlh voči S. ručil zmenkou svojou a

jeho manželky ako fyzickými osobami. Obžalovaný Y. Y. postupoval na S. fiktívne pohľadávky, čím S. uviedol do omylu, na základe ktorého mu bola vyplatená suma vo výške 24.300.468,59 Sk, čiže 806.627,78,-€.

S poukazom na uvedený zásah do skutkového stavu v bode 1/ obžaloby, ktorým súd znížil výšku škody oproti žalovanej sume 9.446.210,72,-€ - 284.576.544,18 Sk na sumu spôsobenú trestným činom 3.005.645,34,-€ - 90.548.071,46 Sk, pretože nezahrnul do výšky škody postúpené faktúry od firmy L. na S. od firiem:

F. s. r. o., Q. XX, U., IČO: XX XXX XXX

Z. L. s .r. o., V. XXX, T.. IČO: XX XXX XXX

H. s. r. o., V. XX, F., IČO: XX XXX XXX

Q-M. s. r. o., Z. XX/XX, T. F., IČO: XX XXX XXX

T. N., A., T. F., IČO: XX XXX XXX,

pričom posledným dvom spomínaným neboli z S. vyplatené žiadne peniaze.

Znalecký posudok však zároveň uviedol, že z postúpených pohľadávok voči firme F. s. r. o. bola firme L. vyplatená suma 12.716.256,53 Sk, a žiadne z týchto faktúr neboli vysporiadané. Zákazníkovi firmy H. s. r. o. bola vyplatená suma 39.192.165,08 Sk, z ktorých H. vyplatil faktorovi 23.801.719,77 Sk a suma 15.390.445,31 Sk zostala nevysporiadaná. Súd pri vylúčení týchto firiem neuveril mechanizmu, ktorý využíval obžalovaný R. H., ktorý si vyrábal svojich odberateľov za účelom postupovania faktúr na S..

S poukazom na vyššie uvedené dôvody, obžaloba dôvodne namieta, že obžalovaní R. H. a Ing. R. V. mali byť uznaní vinnými z obzvlášť závažného zločinu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20, § 221 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, obžalovaní Ing. T. J. v bodoch 1/, 2/, 3/, 4/ obžaloby a Y. Y. v bode 2/ obžaloby nemali byť spod obžaloby oslobodení. Preto navrhuje odvolaciemu súdu, aby podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. BB 4T/34/2015 z 13. februára 2017 v časti týkajúcich sa obžalovaných R. H., Ing. R. V., Y. Y. a Ing. T. J. a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby vec znovu prejednal a rozhodol".

Za poškodenú spoločnosť Slovenskú sporiteľňu a. s. podala odvolanie splnomocnenkyňa, ktorej odvolanie smeruje proti výroku rozsudku, ktorým súd podľa § 288 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku odkázal poškodenú stranu s nárokom na náhradu škody na civilný proces. Poškodená strana predložila riadne vyčíslenie škody a preukázala, že aj ak vymáhala od jednotlivých spoločností náhradu škody, toto skončilo neúspešne a v tomto smere poukázala na listinný doklad, a to potvrdenie, ktoré bolo predložené konajúcemu súdu na pojednávaní dňa 10. januára 2017. Odkaz na konanie v civilnej veci preto nemôže obstať, pretože poškodená strana by mala opakovane žalovať spoločnosti, ktoré už neexistujú, alebo sú bez finančných prostriedkov, pričom trestnoprávna zodpovednosť fyzických osôb, ktoré boli obžalované ostáva nedotknuteľná. Zbytok odvolania smeruje voči oslobodeniu obžalovaných Ing. T. J. a Y. Y., pričom odvolateľka hodnotí dôkazy podľa vlastného uváženia.

K odvolaniu prokurátorky sa vyjadril obžalovaný Ing. T. J. a to nasledovne: „Odvolanie Špeciálnej prokurátorky navrhujem zamietnuť z dôvodu, že obžaloba nepreukázala a neuniesla dôkazné bremeno, že žalované skutky tak, ako ich skutkovo vymedzila v bodoch 1/, 2/, 3/, 4/ obžaloby spáchal Ing. T. J., resp. že sa stali. Kvalifikácia skutkov, ako ich kvalifikovala obžaloba v údajnom spolupáchateľstve, nie je pre súd záväzná, najmä keď sa skutkovo a dôkazne nepreukázala žiadna účasť Ing. J. na žalovaných skutkoch. To, že obžalovaný Ing. R. V. urobil vyhlásenie o svojej vine, nie je potvrdením skutkovej vety obžaloby, ako sa nesprávne domnieva žalujúci prokurátor. Obžalovaný V. urobil vyhlásenie o svojej vine, teda že sa skutok, ktorý mu je kladený za vinu, cíti byť vinným. Tvrdenie prokurátora, že takéto vyhlásenie urobil, že je vinný ako spolupáchateľ a tým má byť uznaná aj vina Ing. T. J. je právne neudržateľné a nezodpovedá dôkazom. Vo vzťahu k Ing. T. J. súd vykonával riadne dokazovanie a na základe vykonaného dokazovania prokurátor nepreukázal, že skutky pod bodom 1/, 2/, 3/, 4/, obžaloby boli spáchané Ing. T. J. v spolupáchateľstve. Tvrdenia Ing. V. boli vyvrátené svedeckou výpoveďou

Ing. W., ako aj pracovníkmi Istrobanky Ing. A. a svedkom H., ktorí potvrdili, že žiadne osoby neovplyvňovali proces zakladania účtu v tejto banke a ani výbery z tohto účtu ako to tvrdil Ing. V. Ani tvrdenie Ing. V., že mu Ing. J. mal sprostredkovať obchodovanie so spoločnosťami L., T., Y. sa nepreukázalo. Naopak konatelia týchto firiem Ing. J. vôbec nepoznajú a svedok M. uviedol, že tieto spoločnosti doporučil Ing. V. on. Aj výpoveď Ing. V., na ktorú sa odvoláva prokurátor a ktorú cituje vo svojom odvolaní, sa žiadnymi dôkazmi nepreukázala, pritom jeho tvrdenia v jeho výpovedi sú logicky a vecne neprijateľné a postrádajú akúkoľvek prijateľnú logiku. V tejto súvislosti poukazujem na to, že som súdu predložil listinné dôkazy o tom, aké nehnuteľnosti nadobudol Ing. R. V. prostredníctvom svojich firiem, ktorých bol vlastníkom v rozhodnom čase, keď od S. získaval peniaze za neexistujúce a predstierané obchody. V rozhodnom období 2006-2009, keď boli obchodné aktivity Ing. V. financované cez S., cestou svojich firiem nadobudol 4 412 407 m² lesných pozemkov, trávnatých porastov a ornej pôdy. Z čoho financoval nákup takéhoto rozsiahleho majetku orgány činné v trestnom konaní nepreverovali. Osobitne poukazujem na konfrontáciu medzi Ing. J. a Ing. V. z 18.5.2009, kde na jasnú otázku prokurátorky: „Zdôverili ste sa niekomu, že je na Vás vyvíjaný tlak, že musíte platiť J. ako vyššie uvádzate vo svojich výpovediach?“ Odpoveď: „Nie, nikomu som to nepovedal“. Výpoveď Ing. V. nemá logický základ z toho dôvodu, že ak mal z väčšej časti odovzdávať svoju tržbu z faktoringových obchodov iným osobám, nemalo by to pre neho žiadny zmysel, pretože by z nich nemal žiadny prospech. Súd po precíznom dokazovaní dospel k záveru, že vina Ing. J. nebola ničím preukázaná. V konaní bolo preukázané len to, že Ing. T. J. bol zmluvným partnerom S. na základe zmluvy o spolupráci, v ktorej sa zaviazal vyhľadávať potencionálnych záujemcov pre S. a faktoringové financovanie. Na základe tejto zmluvy sústreďoval len podklady týkajúce sa takéhoto záujemcu a postúpil ich S.. Táto spoločnosť v rámci svojich procesov, do ktorých Ing. J. nemal ako zasahovať, rozhodla o faktoringovom financovaní. Prokurátor vo svojom odvolaní nehodnotí dôkazy proti Ing. J. objektívne, ale spôsobom, ktorým sa má preukázať jeho vina. Počas celého konania nebolo preukázané, že by Ing. J. ovplyvňoval rozhodovacie procesy vo S.. Práve naopak, výsluchmi pracovníkov S.- Y. U., U. F., Y. H., I. W. a E. Y. bolo preukázané, že Ing. T. J. nikdy nezasahoval do rozhodovacích procesov, ani žiadnym spôsobom tieto procesy neovplyvňoval. Ani znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva nekonštatuje pochybenia Ing. J., ani inak ho neusvedčuje. Odmeňovanie Ing. T. J. nebolo závislé od stanoveného počtu klientov, ale zo zaplatených poplatkov a úrokov, ktoré boli vlastne ziskom S.. Interný ako aj externý audit nepotvrdil pochybenie alebo porušenie zmluvnej povinnosti zo strany Ing. T. J., ktorý počas svojej činnosti získal 46 obchodných partnerov, z ktorých si 41 plnilo svoje zmluvné povinnosti voči S.. Ing. J. ani neniesol žiadnu zodpovednosť za plnenie zmluvných povinností klientmi S., ani nezasahoval do rozhodovacích procesov, ktoré patrili výlučne do kompetencie orgánov S.. Preto na záver požiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie prokurátorky zamietol."

K odvolaniu prokurátorky sa vyjadril aj obžalovaný Y. Y. a to nasledovne: „Odvolanie prokurátorky považujem v plnom rozsahu za nedôvodné a navrhujem, aby ho odvolací súd podľa § 319 zamietol. V plnom rozsahu sa stotožňujem s odôvodnením napadnutého rozsudku pokiaľ ide o konštatovanie ku skutku pod bodom 2. obžaloby, kde súd I. stupňa po vyhodnotení dôkazov dospel k záveru, že nebolo dokázané, že sa skutok stal, a teda že nedochádzalo k fiktívnemu obchodovaniu medzi spoločnosťou M. s. r. o. a odberateľmi L. s. r. o., H. s. r. o., E. s. r. o. a N. s. r. o. Z listinných dôkazov súd odôvodnil správny záver, že M. s. r. o. uzavrela s S. riadnu rámcovú factoringovú zmluvu a hromadnú factoringovú zmluvu, na základe ktorých dochádzalo k postupovaniu pohľadávok voči odberateľským spoločnostiam. V priebehu dokazovania nevyšlo najavo žiadne porušenie factoringových zmlúv, a to ani v obchodnoprávnej rovine. Pokiaľ ide o konanie, v ktorom prokurátorka videla naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podvodu, prvostupňový súd správne konštatoval, že o otázke vzájomného započítavania faktúr rozhodovala factoringová spoločnosť a klienti na to nemali žiadny vplyv. Samotné započítanie pohľadávok preto nemôže zakladať trestnoprávnu zodpovednosť. Takáto zodpovednosť by prichádzala do úvahy iba v tom momente, keby dochádzalo medzi spoločnosťami k fiktívnym obchodom. Prokurátor neuniesol dôkazné bremeno, keď v rámci konania nepreukázal, ktoré z faktúr považuje za fiktívne a ktoré za reálne. Naopak, z dôkazov vyplynulo, že obchody od januára do júla 2007 boli reálne. Tento záver vyplýva zo samotných faktúr a dodacích listov, ako aj z výpovedí svedkov-konateľov odberateľských spoločností- R. F., C. Y., Y. Y. a obžalovaného R. H.. Súd prvého stupňa správne vyhodnotil aj znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva Žilina vo vzťahu k spoločnosti M.

s. r. o., na podklade ktorého nemožno konštatovať fiktívnosť obchodov, pretože na hlavnom pojednávaní vyšlo najavo, že znalecký ústav mal k dispozícii len nepatrný zlomok z celkového množstva odberateľských a dodávateľských faktúr, v dôsledku čoho znalec vyslovil záver, že M. s. r. o. nemohla kúpiť deklarované množstvo mäsa od L. neudržateľným. Podstatou odvolania prokurátorky je polemika so spôsobom vyhodnotenia dôkazov učeným súdom prvého stupňa a prezentácia subjektívnych domnienok a predstáv prokurátora, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Okrem mňa boli z tohto skutku obžalovaní aj R. H., R. L. a Ing. T. J.. Vo vzťahu k R. L. je výrok o oslobodení spod obžaloby právoplatný s poukazom na späťvzatie odvolania prokurátorkou, ako aj voči R. H., pri ktorom napadla prokurátorka iba nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku a nie to, že bol zo skutku spod obžaloby oslobodený. V odvolacom konaní je teda potrebné rozhodnúť o odvolaní prokurátorky vo vzťahu k mojej osobe a k Ing. T. J., keď R. L. a R. H. boli oslobodení nie z dôvodu, že nebolo dokázané, že spáchali žalovaný skutok, ale z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa žalovaný skutok vôbec stal. V tejto súvislosti poukazujem na tú skutočnosť, že vzhľadom na dôvod oslobodenia spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku tak existuje právoplatné rozhodnutie o tom, že nebolo dokázané, že sa stal skutok uvedený v bode 2/ obžaloby. Pokiaľ sa prokurátorka domáha zrušenia napadnutého rozsudku a uznanie mojej viny, nie je zrejmé, ako by mohli potom popri sebe obstáť dva protichodné rozsudky - v prvom by bolo konštatované, že nebolo dokázané, že sa skutok uvedený v bode obžaloby 2/ stal, a v druhom by bola uznaná vina za totožný skutok uvedený v bode 2/ obžaloby. Odvolanie prokurátorky a jej námietky smerujú vo svojej podstate len do vykonaného dokazovania, ktoré prokurátorka navrhuje vyhodnotiť inak, ako ho vyhodnotil Špecializovaný trestný súd. V tomto smere treba uviesť, že každý orgán trestného konania hodnotí vykonané dôkazy podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Prokurátorka žiada, aby Najvyšší súd SR vstúpil do hodnotenia dôkazov a nariadil súdu nižšieho stupňa k akým záverom má dospieť. Mám za to, že súd I. stupňa sa v napadnutom rozsudku starostlivo a dôkladne zaoberal všetkými, vo veci vykonanými dôkazmi a tieto správne vyhodnotil. Jeho rozhodnutie je správne a v súlade so zákonom, lebo má oporu vo vykonanom dokazovaní. K jednotlivým dôvodom písomne formulovaného odvolania prokurátorky považujem za potrebné reagovať nasledovne: Ak prokurátorka sa pozastavuje nad tým, že jej nie je jasné, čo zo žalovaného skutku v bode 2/ sa podľa názoru súdu nestalo, tu je potrebné uviesť s poukazom na prezumpciu nevinu, že nositeľom dôkazného bremena v konaní pred súdom je prokurátor a nie je povinnosťou obžalovaného a ani súdu I. stupňa dokazovať, že sa nestal skutok, ktorý je uvedený v obžalobe. Je procesnou povinnosťou prokurátora dôkaznými prostriedkami preukázať spáchanie skutku, pričom neunesenie dôkazného bremena má za následok konštatovanie súdu, že nebolo dokázané, že sa skutok stal, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, čo vedie k oslobodeniu spod obžaloby. V ďalšej časti prokurátorka rozvíja o obchodovaní firmy M. s. r. o., kto ju nahovoril na obchodovanie cez S., akým spôsobom získavala svojich odberateľov a spochybňuje celkovú efektivitu podnikania spoločnosti. O tom, že na obchodovanie cez S. ma nahovoril R. H. niet pochýb, čo sme zhodne potvrdili vo svojich výpovediach. Bez trestnoprávnej relevancie je aj fakt, že som odberateľské firmy prevzal od L.. Ich vstup do právneho vzťahu s M. s. r. o. bol ich slobodným rozhodnutím, obchodná spolupráca prebiehala k obojstrannej spokojnosti. Dôrazne však odmietam tvrdenie, že by som sa s kýmkoľvek dohodol na vystavovaní fiktívnych faktúr. O tom, že moje podnikanie bolo ziskové svedčí fakt, že mi vznikla daňová povinnosť na DPH v zdaňovacích obdobiach 01/2007 až 07/2007, ktorú som riadne zaplatil. Čo sa týka výpovede svedka Y., ten na hlavnom pojednávaní dňa 27.9.2016 uviedol, „že čo sa týka firmy M., obchody s mäsom boli reálne. Ja som samozrejme nemohol kontrolovať každý kamión, ale viem, že Y. Y. tam sedel celé hodiny a podľa jeho slov to celé kontroloval. Na otázku predsedu senátu svedok uviedol, „že čo sa týka M., nemyslím si, že by som zistil nejaké nezrovnalosti, že by tam boli sfalšované faktúry alebo nereálne faktúry.“ Svedok teda zhodne so svojou výpoveďou z prípravného konania vypovedal, že obchody so spoločnosťou M. s. r. o. boli reálne. Čo sa týka námietky prokurátorky, že firma H. mala neuspokojivú platobnú disciplínu k tomu uvádzam, že toto som ja nemal možnosť akokoľvek ovplyvniť. Postupovanie faktúr na S. mi vyplývalo priamo zo zmluvy a zápočty vykonávala faktoringová spoločnosť bez akéhokoľvek môjho pričinenia. Pokiaľ by som predmetné faktúry nebol postúpil, z mojej strany by došlo k porušeniu zmluvy. Pokiaľ ide o výpoveď svedka C. Y., konateľa odberateľskej spoločnosti E. s. r. o., obžaloba sa snaží prezentovať skutkový záver, že tento platil na dodávku mäsa vždy v hotovosti a na factoring bola postupovaná faktúra, ktorá už bola pred tým uhradená. Tento svedok taktiež vyvrátil obvinenie, že by išlo o fiktívne obchody. K úhradám v hotovosti uvádzam, že by som nikdy nepostúpil na factoring takú

faktúru, ktorá mi bola predtým uhradená odberateľom a také konanie sa v dokazovaní ani nepreukázalo. Je pravdou, že E. s. r. o. uhradil svoje faktúry v hotovosti, ale bolo to vždy v čase, keď mi tieto boli odstúpené zo strany factoringu ako neuhradené, pohľadávky sa opäť stali majetkom spoločnosti M. s. r. o. a ich následná úhrada odberateľom nepredstavuje žiadne protiprávne konanie. Sám svedok potvrdil, že platil dodávateľovi vtedy, keď mu bol tovar dodaný, pričom nevedel posúdiť, či to bolo v čase, keď bola faktúra postúpená na factoring alebo z factoringu už bola vrátená. Na podporu pravdivosti mojich tvrdení poukazujem na prílohu č. 1 znaleckého posudku Ing. Vojtekovej, z ktorej vyplýva, že faktúry č. X až XX vystavené na spoločnosť E. s. r. o. nám boli uhradené v hotovosti až dňa 25.3.2007, čo bolo v čase už po ich odstúpení spoločnosti M. s. r. o., pričom tieto pohľadávky boli na factoring postúpené v januári 2007 a ako vyplýva z avíza o prevedenej platbe, factoring z nich už dňa 18.1.2007 preplatil zálohu. Z uvedeného je zjavné, že tieto faktúry nemohli byť uhradené v hotovosti pri dodaní tovaru, ale boli zaplatené až po odstúpení pohľadávok späť na spoločnosť M. s. r. o. Obžaloba ďalej cituje v odvolaní z výpovede svedka R. F., konateľa spoločnosti N. s. r. o., pričom zámerne zamlčuje tú časť výpovede z 31.3.2009, v ktorej uviedol, že všetky predložené dodávateľské faktúry M. s. r. o. na spoločnosť N. s. r. o. boli ním ako odberateľom podpísané, má ich v účtovníctve a tento obchod s mäsom prebehol. Tiež potvrdzuje, že v hotovosti hradil úhradu až vtedy, keď S. odstúpil od pohľadávky a táto sa mi vrátila. Nestotožňujem sa s tvrdením prokurátorky, že súd I. stupňa precenil znalecký posudok Ing. Jany Vojtekovej, v ktorom znalkyňa dospela k záveru, že spoločnosť dosahovala zisk 3.063.605,50 Sk. Taktiež je podstatné konštatovanie dôvodov, pre ktoré firma M. s. r. o. nebola schopná uhrádzať svoje záväzky voči svojim dodávateľom vrátane factoringu, bola druhotná platobná neschopnosť. K znaleckému posudku USI Žilina považujem za potrebné zdôrazniť, že tento posudok nemôže slúžiť ako dôkaz o nereálnosti predmetných obchodov, nakoľko znalec nemal k dispozícii kompletnú účtovnú dokumentáciu. Taktiež pochybil, keď od sumy vyčíslenej bez DPH odčítal sumu, ktorá bola s DPH, preto máme pochybnosti o jeho odbornej spôsobilosti. V závere odvolania týkajúceho sa bodu 2/ obžaloby sa prokurátorka vyjadruje ku škode. Je pravdou, že si factoringová spoločnosť voči mne uplatnila pohľadávku titulom nevrátenej zálohy, zdôrazňujem však, že v civilnej rovine nejde o škodu, ale štandardný zmluvný záväzok, s ktorého vznikom počíta každá zmluva o regresnom factoringu. Povinnosť vrátiť zálohu nemohla firma M. s. r. o. práve z dôvodu druhotnej platobnej neschopnosti. Pre ten prípad nastúpil štandardný postup vymáhania pohľadávky na podklade zmenky, za ktorú som ručil so svojou manželkou aj osobným majetkom. V dôsledku predmetnej pohľadávky som sa dostal do nepriaznivej finančnej situácie, exekútor mi postihol nehnuteľnosť, vykonal súpis hnuteľných vecí v domácnosti a vykonáva mi zrážky zo mzdy. O tom, že za záväzky ručím celým svojím majetkom som vedel počas celého obchodovania a bolo by zrejme na hranici pričetnosti, keby som úmyselne spôsobil stav, pri ktorom by mohla factoringová spoločnosť voči mne uplatniť zmenu. Pokiaľ si prokurátorka kladie rečnícku otázku týkajúcu sa bodu 2/ obžaloby, či nevznikla S.koda vo výške 806.627,38 eur, je potrebné povedať že nie. Na hlavnom pojednávaní totiž vyšlo najavo, že S. po skončení obchodovania si ponechala postúpené pohľadávky spoločnosti M. s. r. o. v celkovej výške 30.000.000 Sk, ktoré neodstúpila späť a ktoré svojvoľne nevymáhala, čím spôsobila ich premŕchanie. Na základe vyššie uvedeného teda navrhujem odvolanie prokurátorky zamietnuť. Odvolanie splnomocnenej zástupkyne poškodeného navrhujem zamietnuť tiež, nakoľko tieto námietky smerujú vo väčšej časti proti výroku o vine, čo odporuje § 307 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Taktiež navrhujem zamietnuť odvolanie poškodeného proti výroku, s ktorým bol odkázaný na náhradu škody na civilné konanie. V mojom prípade išlo o obligatórny prípad podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku, kedy súd nemal inú možnosť, ako poškodeného odkázať s nárokom na náhradu škody na civilný proces. V mojom prípade však bolo o nároku Slovenskej sporiteľne už rozhodnuté v civilnom konaní a to zmenkovým platobným rozkazom zo dňa 26.11.2008, sp. zn. 1Zm/9/08, ktorý vydal Okresný súd Bratislava V a ktorým som bol zaviazaný zaplatiť zmenkovú sumu vo výške 30.393.673 Sk s príslušenstvom, ktorú aj splácam. Z týchto dôvodov navrhujem odvolanie splnomocnenej zástupkyne poškodeného zamietnuť."

Obžalovaný Ing. R. V. sa k odvolaniu prokurátorky nevyjadril, hoci mu bolo dňa 30. mája 2017 doručené. K odvolaniu prokurátorky sa nevyjadril ani jeho obhajca, ktorému toto odvolanie bolo doručené dňa 9. mája 2017 (viď doručky č. I. 15613).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného

poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Nepreskúmaval napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovanému R. H., ktorý bol vylúčený zo spoločného konania a vo vzťahu k obžalovaným R. L. a Y. Y., pretože ohľadne týchto obžalovaných prvostupňový rozsudok už nadobudol právoplatnosť. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolania prokurátorky a poškodenej strany Slovenskej sporiteľne sú nedôvodné.

Najvyšší súd konštatuje, že Špecializovaný trestný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení v § 2 Trestného poriadku, najmä zásady zákonného procesu - § 2 ods. 7 Trestného poriadku, práva na obhajobu - § 2 ods. 9 Trestného poriadku, náležitého zistenia skutkového stavu veci - § 2 ods. 10 Trestného poriadku, voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12 Trestného poriadku, i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods. 14 Trestného poriadku. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Po preštudovaní spisového materiálu najvyšší súd nevzhliadol pochybenia pri vyhodnotení skutkového stavu prvostupňovým súdom. Prvostupňový súd logicky, vecne a správne vyhodnotil dôkazy, ktoré boli vykonané a dospel tak k správne rozhodnutiu. Oproti tomu si najvyšší súd nemohol osvojiť námietky prokurátorky, nakoľko ide o námietky, ktoré vyhodnocujú dôkazy subjektívne, podľa názoru prokurátorky najmä čo sa týka oslobodenia spod obžaloby obžalovaných Ing. T. J. a Y. Y..

Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že na preukázanie viny obžalovaných Ing. T. J. a Y. Y., súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňajúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaných, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávanom prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov.

V danom prípade bolo povinnosťou súdu pri hodnotení vierohodnosti obžalovaného Ing. R. V. prihliadnuť najmä k vnútornej štruktúre výpovede obžalovaného, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedal, k logickým súvislostiam o okolnostiach o ktorých obžalovaný vypovedá, či výpoveď obžalovaného je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní a či jeho výpoveď je konzistentná a jednoznačne vypovedá o podstatných okolnostiach skutkov.

Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného záujmu obžalovaného na výsledku trestného konania v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčiny, ktoré by mohli mať na výpoveď obžalovaného vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku, podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je.

Pokiaľ ide o námietku prokurátorky, ktorá sa týka vyhlásenia viny obžalovaného V., v ktorej vypovedal, že obžalovanému J. platil na účet spol. M. s. r. o. za to, aby factoringový obchod fungoval, treba poukázať na výpoveď konateľa spoločnosti M. s. r. o., E. M., z ktorého výpovede vyplynulo, že spoločne s obžalovaným Ing. V. sa poznajú z minulosti a chceli kúpiť pozemky v Senci. Na účet spoločnosti M. s. r. o. sa akumulovali prostriedky na nákup predmetných pozemkov, ktorú mal Ing. V. schváliť. Nakoľko sa však obchod neuskutočnil, E. M. vrátil obžalovanému Ing. V. túto sumu vo výške 29.100.000,-Sk, o čom má aj výdavkový pokladničný doklad. V. ho taktiež požiadal, či by nevedel zohnať firmy na obchod s drevom, čo aj spravil, podpísali sa zmluvy so spoločnosťami L., T. a Y., ale keďže sa obchody nedali zrealizovať, zmluvy sa stornovali. Ani najvyšší súd nemohol akceptovať len výpoveď obžalovaného Ing. R. V. vo vzťahu k obžalovanému Ing. J., nakoľko táto jeho výpoveď nebola

podložená žiadnym ďalším dôkazom, ktorý by preukazoval vinu obžalovaného Ing. T. J. v bode 3/ napadnutého rozsudku. Práve výpoveď svedka M., ako aj fakt, že obžalovaný Ing. V. vedel, aká je úloha obžalovaného J. a teda, že je obchodník a nemá rozhodovacie právomoci v rámci factoringu, vnášajú do tejto časti vyhlásenia obžalovaného V. určité pochybnosti, ktoré neboli v rámci konania odstránené, a preto v zmysle zásady in dubio pro reo nemohol ani najvyšší súd v tomto bode rozsudku uznať vinu obžalovaného J..

Taktiež nemožno súhlasiť s tvrdením prokurátorky, že vina obžalovaného bola podporená ďalšími výpoveďami svedkov Y., Y., U., U., ako aj obžalovaného L.. Z výpovedí obžalovaného L., svedka Y., Y., U. vyplynulo, že obžalovaný J. mal nadštandardné postavenie ako externý sprostredkovateľ vo S. L. L., čo plynulo z jeho dobrého vzťahu s Ing. W., ktorý ani jeden z nich nepoprel. Ako obchodník predkladal návrhy od svojich klientov, ktoré však prechádzali niekoľko stupňovou kontrolou v rámci factoringu a podliehali schváleniu predstavenstva. Z výpovede svedka U. vyplynulo iba to, že odovzdal nejakému pánovi v Bratislave obálku a neskôr mu S. povedal, že to bol asi J.. Pokiaľ prokurátorka poukázala na výpoveď svedka Y., od ktorého J. pýtal 3% z vyplatenej sumy factoringom, najvyšší súd poukazuje na fakt, že ani táto skutočnosť nebola potvrdená iným v konaní produkovaným dôkazom, pričom opäť je potrebné pripomenúť, že obžalovaný Ing. J. bol obchodník- sprostredkovateľ, ktorý nemal žiadnu rozhodovaciu právomoc. Nemôže obstať ani fakt, že obžalovaný J. mal blízky vzťah s členom predstavenstva Ing. I. W., ktorý rozhodovaciu právomoc ako člen predstavenstva mal, avšak voči nemu bolo právoplatne zastavené trestné stíhanie ešte v rámci prípravného konania podľa § 215 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (uznesenie na č. l. 14783-14807). Práve z výpovede svedka Ing. I. W. vyplynulo, že pozícia obchodníka spočívala len v sprostredkovaní obchodu. V rámci factoringového financovania tu fungovali jednotlivé oddelenia, ktoré mali na starosti vypracovanie ratingu zákazníka, hodnotenie rizika, podnikateľský zámer, ale taktiež vymáhanie nezaplatených pohľadávok. Obžalovaný J. ako obchodník mal obmedzený prístup k údajom, boli mu sprostredkované údaje v systéme HOC, ktoré sa týkali obchodu. Aj z tejto výpovede vyplynulo postavenie Ing. T. J. vo S. L. L. iba ako externého obchodníka. Pokiaľ by súd pripustil tú skutočnosť, že obžalovaný J. si pýtal určitú províziu za to, aby factoring fungoval, nemohol by to vyhodnotiť ako trestný čin podvodu, nakoľko tieto osoby poznali obžalovaného J., vedeli aké je jeho postavenie vo factoringu a pokiaľ by mu tieto sumy vyplatili, išlo by o vedomé poskytnutie peňažných prostriedkov zo zisťných dôvodov. Preto nemôže obstať tvrdenie obžaloby, že by bol niekto do takéhoto vyplácania nútený.

Z vykonaného dokazovania v danom prípade vyplýva záver, že v predmetnej trestnej veci jediným priamym dôkazom bolo vyhlásenie o vine obžalovaného Ing. R. V. Tento dôkaz však odvolací súd z rovnakých dôvodov ako Špecializovaný trestný súd Pezinok považuje za nedostatočný na vyslovenie záveru o vine obžalovaného Ing. T. J.. Výpoveď obžalovaného Ing. R. V. vzhľadom na absenciu ďalších nepochybných a istých vyjadrení ohľadne najpodstatnejších okolností dôležitých pre trestné konanie a existenciu množstva podstatných rozporov v nich sa vyskytujúcich, vyzneli v ich súhrne nejednoznačne a nepresvedčivo.

Pokiaľ ide o prenájom mäsiarstva v Bratislave pod Manderlákom za sumu 497.000,-Sk a tento prenájom mal ísť na účet obžalovaného J., tu treba poukázať na skutočnosť, že obžalovaný H. platil tento prenájom, pričom vedel, že cena je nadhodnotená a peniaze sú určené J.. Tento prenájom však nebol financovaný cez S. L. L., preto najvyšší súd neprihliadal na túto námietku prokurátorky.

Pokiaľ ide o námietky obžaloby vo vzťahu k oslobodeniu obžalovaného Y. Y., najvyšší súd dôvodí, že z výpovedí svedkov Y., Y., F., ako aj obžalovaného H. vyplynulo, že obchody so spoločnosťou M. s. r. o. boli reálne a oni ako konatelia odberateľských firiem za tieto obchody (dodávky mäsa) riadne zaplatili na účet S. L. alebo Y. v hotovosti. Faktúry za dodávky mäsa boli pravé a riadne evidované v účtovníctvach odberateľov L. M., H. s. r. o., E. s. r. o. a N. s. r. o. Ani odvolací súd v danom prípade nemal dôvod spochybňovať výpovede svedkov- konateľov predmetných spoločností, ktorí potvrdili realnosť obchodov so spoločnosťou M. s. r. o. ako aj to, že za tovar riadne zaplatili. Taktiež ani jeden z konateľov nespochybnil pravosť vystavených faktúr spoločnosťou M. s. r. o. Spoločnosť M. s. r. o. uzavrela s S. L. riadnu rámcovú factoringovú zmluvu a hromadnú factoringovú zmluvu, na základe

ktorých dochádzalo k postupovaniu pohľadávok voči odberateľským spoločnostiam. Pokiaľ prišlo k započítaniu niektorých faktúr, toto započítanie bolo na základe rozhodnutia S. L., na čo obžalovaný Y. Y. nemal žiadny vplyv. Obžalovaný Y. Y. zabezpečil svoje záväzky voči S. L. blanko zmenkou, ktorú avaloval spolu so svojou manželkou a v súčasnosti stále spláca škodu spôsobenú S. L.. Odvolací súd súhlasí s konštatovaním prvostupňového súdu, že znalecký ústav nemal k dispozícii všetky dodávateľské a odberateľské faktúry, pričom veľká časť faktúr nebola S. spoločnosti M. s. r. o. odstúpená, preto nebolo možné, vzhľadom na tvrdenie konateľov odberateľských spoločností preukázať, že išlo o fiktívne obchody. Taktiež je potrebné poukázať na výpovede svedkov- konateľov predmetných spoločností, ktorí sa nevedeli vyjadriť, pokiaľ ide o platby v hotovosti, či tieto platili v čase, keď bola faktúra postúpená na S. alebo bola z S. vrátená, teda sa stala vlastníctvom spoločnosti M. s. r. o.

V súvislosti s „dôkaznou núdzou“, aká sa vyskytla aj v posudzovanom prípade, odvolací súd poukazuje na zásadu „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného vyplývajúcu z ustanovenia § 2 ods. 4 Trestného poriadku, použitie ktorej prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.

Pokiaľ ide o námietku obžaloby, v ktorej namieta zásah prvostupňového súdu do úpravy výšky škody z pôvodne žalovaných 9.446.210,72,-€, teda 284.576.544,18 Sk na sumu spôsobenú trestným činom 3.005.645,34,-€, teda 90.548.071,46 Sk, pretože nezahrnul do spôsobenej škody faktúry od firmy L. na S. od firiem F. s. r. o., Q. XX, U., IČO: XX XXX XXX, Z. L. s. r. o., V. XXX, T., IČO: XX XXX XXX, H. s. r. o., V. XX, F., IČO: XX XXX XXX, F.-M. s. r. o., Z. XX/XX, T. F., IČO: XX XXX XXX, T. N., A., T. F., IČO: 3X XXX XXX, tak tu odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu (str. 55-57), kde prvostupňový súd jasne a zrozumiteľne odôvodnil, prečo upravil výšku škody a najvyšší súd sa s týmto odôvodnením plne stotožňuje a v plnej miere naň odkazuje.

Pokiaľ ide o odvolanie poškodenej strany Slovenskej sporiteľne a. s., v ktorom napáda výrok o náhrade škody, ktorým bola odkázaná na civilné konanie, najvyšší súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku v časti, v ktorej sa vyjadruje k náhrade škody a v plnej miere sa s tým stotožňuje. Nakoľko v niektorých prípadoch už bolo o náhrade škody rozhodnuté v rámci civilného procesu a v niektorých prípadoch ešte stále civilný proces o náhrade škody prebieha, uložiť povinnosť nahradiť spôsobenú škodu by si vyžadovalo ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho, čo by odporovalo ustanoveniu § 288 ods. 1 Trestného poriadku. Správne taktiež prvostupňový súd postupoval v zmysle ustanovenia § 288 ods. 3 Trestného poriadku, keď pri oslobodení obžalovaného spod obžaloby súd obligatórne odkáže poškodenú stranu s nárokom na náhradu škody na civilný proces. Odvolací súd nezistil pochybenie prvostupňového súdu vo výroku o náhrade škody, preto nemohol vyhovieť odvolaniu poškodenej strany. Pokiaľ ide o ďalšiu časť odvolania, v ktorej odvolanie smeruje voči oslobodeniu obžalovaných Ing. T. J. a Y. Y., pričom hodnotí dôkazy podľa vlastného uváženia, takéto odvolanie poškodenej strany odporuje ustanoveniu § 307 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a preto v tejto časti je odvolanie poškodenej strany podané neoprávnenou osobou.

Pri rozhodovaní o treste obžalovaného Ing. R. V. špecializovaný trestný súd zohľadnil všetky rozhodné kritériá pre ukladanie trestov.

Treba mať na zreteli, že skutok, pre ktorý bol obžalovaný V. uznaný za vinného, bol spáchaný v roku 2006. Obvinenie mu bolo vznesené 5. decembra 2008. Prokurátor podal obžalobu na súde 20. augusta 2015 (teda po viac ako siedmich rokoch od vznesenia obvinenia). Špecializovaný trestný súd začal vo veci konať na hlavnom pojednávaní až 5. apríla 2016 a vo veci rozhodol 13. februára 2017.

Podľa čl. 48 ods. 2 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd pri rozhodovaní o

trestnom obvinení je každá dotknutá strana oprávnená na spravodlivé a verejné prerokovanie svojej veci uskutočnené v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa § 2 ods. 4 Trestného poriadku ak tento zákon neustanovuje niečo iné, postupujú orgány činné v trestnom konaní z úradnej povinnosti; musia trestné veci prejednávať čo najrýchlejšie a dôsledne zachovávať občianske práva zaručené ústavou.

Porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote je bezpochyby významným zásahom do princípov zaručujúcich právo na spravodlivý proces. Neodôvodnené prieťahy a neprimeraná dĺžka trestného konania sú závažným a nežiaducim javom, ktorý nielen odporuje zmyslu práva obvineného, ale i poškodeného na spravodlivý proces, ale je v rozpore so základnými zásadami trestného práva a odporuje účelu trestného konania. Primeranosť dĺžky konania je judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva posudzovaná s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu s prihliadnutím ku kritériám zakotveným v judikatúre ESLP, akými sú zložitosť prípadu, chovanie sťažovateľa a chovanie štátnych orgánov. Judikatúra ESLP je jednoznačná v tom smere, že zmiernenie trestu z dôvodu neprimeranosti dĺžky konania v zásade zbavuje jednotlivca jeho postavenia obete v zmysle čl. 36 Dohovoru za predpokladu, že vnútroštátne orgány uznajú, či už výslovne alebo v podstate veci, že išlo o porušenie Dohovoru a uskutočnia nápravu.

Ustálená judikatúra ESLP, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednoznačne v takýchto prípadoch poukazuje na porušenie práv obžalovaných vyjadrených v článku 1 ods. 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Neprimerane dlhá dĺžka procesu potom vedie jednak k zásadnému zníženiu stupňa nebezpečnosti deliktu pre spoločnosť, ako aj k záverom o potrebe podstatnej korekcie sankcionovania tohto deliktu; odporovalo by všetkým uvedeným princípom trestanie páchatelia podľa príslušnej trestnej sadzby, ako to prichádza do úvahy pri rozhodovaní relatívne krátko po spáchaní deliktu.

Najvyšší súd uzatvára, dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obtiažnosť veci, postoj obžalovaného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach je takou okolnosťou prípadu, ktorá odôvodňuje uložiť trest odňatia slobody pod zákonom stanovenú spodnú hranicu trestnej sadzby uvedenej v § 221 ods. 4 Trestného zákona.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, ako aj fakt, že v prípade obžalovaného V. prevažovali poľahčujúce okolnosti, k trestnej činnosti sa doznal a oľutoval ju a aj vzhľadom na jeho celkový postoj k veci, odvolací súd má za to, že uložený trest je zákonný a správny.

S poukazom na uvedené, odvolací súd považuje napadnutý rozsudok za zákonný, oslobodzujúca časť rozsudku je v plnom súlade so zásadou „in dubio pro reo“, ktorý záver nedokázu spochybníť ani skutočnosti uvádzané prokurátorom v jeho odvolaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací nezistil dôvod pre zmenu prvostupňového rozsudku v žiadnom smere, preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.